

№ 160

Травень — 2005 — May

Рік XIII

СМІХОВІСТІ

Щоб запобігти розкраданню продуктів від звірів працівниками зоопарку, вирішено обробляти продукти отруто-хімікатами.

В медичному інституті відбулася конференція на тему: "Якого хабаря і з кого брати за вступ до інституту".

Група письменників і поетів готує збірку копій своїх рапортів, які вони писали в КГБ після поїздок за кордон.

Українське телебачення обіцяє нам програму "Поле чудес", де показуватиме всі ті чудеса на Україні, від яких уже волосся дибки стає.

Група "КарМен" зробила операцію на зміну статі і тепер називається "КарВумен".

Роман Паньчишин, Львів.

"Ми стали жити краще", — сказав уряд.
"Ми за вас раді", — відповів народ.

Хтось сказав: Якби до влади привели ангелів, то через деякий час у них почали б рости роги.

ІЗ ЩОДЕННИКА ПІДПІЛЬНОГО ДІЯЧА

1975 рік.
...сьогодні прийшли з обшуком.
Знайшли примірник поезій Стуса,
переписаний мною від руки. Дали
п'ять років за антирадянську
діяльність.

2005 рік.
...сьогодні прийшли з обшуком.
Знайшли кілька примірників поезій
Стуса, видрукованих мною на
комп'ютері. Дали п'ять років за
порушення авторських прав.

Український мислитель

Всесміх (Laughter)

Єдиний в діаспорі український сатирично-гумористичний журнал;
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу
українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу
Канадського клубу етнічних журналістів і письменників 2004 р.

Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко

Bcecsmix / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Ethnic Journalist' and Writer's Club Award
Published by Bcecsmix Community Publishing Co.

Editor and Publisher Raissa Galechko

Subscription:

\$38.00/year; \$20.00/6 months; Foreign \$70.00 Can., \$60.00 US.

Mailing address : Bcecsmix, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario L5E 2N7 Canada

Tel. & Fax: 905 891-0707
E-mail: bcecsmix@sympatico.ca

Bcecsmix/Laughter is not responsible for the content and advertisements appearing in this publication; We reserve the right to edit articles and letters;
Всесміх не відповідає за зміст авторських матеріалів і оголошень; редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали; надіслані ілюстрації вважаються власністю "Всесміху".

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

Українська заробітчанська

Закрилися всі заводи,
Давно не працюють.
Наші славні українці
По світі мандрують.

Їде Хима аж до Рима
Панам ноги мити,
Бо на рідній Україні
Ніде заробити.

Їде Влодко до Росії
Москву будувати,
Щоб було за що у Львові
Дітей годувати.

Їде Ніна до Берліна
Тілом торгувати,
Захотілося їй дуже
Мерседеса мати.

А Марійка у Мадриді
Вже живе з іспанцем,
Просить мужа: "Прости, Грицю,
Будь моїм коханцем".

Роз'їхалися селяни
Бакси заробляти.
Поля неньки України
Нікому орати.

Поля неньки України
Поросли травою,
Бо тепер ми харчуємося
Польською лапшою.

П'єм підроблену горілку,
А нам кажуть — бренді.
Нема власної одежі —
Ходим в секонд-генді.

З нас деруть страшні податки
Лихії азари,
Замість фабрик і заводів

Будуєм базари.

Бо сьогодні не вигідно
Добре працювати,
Вигідніше пільги мати,
Красти й продавати.

Без грошей на Україні
Не вчать, не лікують,
Лікар, вчитель — на подачках,
Хворі жебракують.

Так Вкраїну сплюндрували
Наші депутати —
Ті, колишні комуняки,
Й нові демократи.

Вони разом з бандитами
Державу грабують,
Возять гроші в чужі банки
І вілли купують.

Наплодили сотню партій,
Сваряться до згуби,
Бо це просто різних кланів
Політичні клуби.

Продають вони державу
Нишком від народу
Чужим купцям із півночі,
Заходу і сходу.

Ой чому ж ви, українці,
Мовчите роками.
Нема духу, нема руху,
Будемо рабами.

Пробудіться, Українці,
Кожен і всі разом,
Щоб кров нашу не смоктала
Усяка зараза.

Петро Мельничук. Львів

**Якщо тверезо дивитися на речі,
то мимовільно захочеш випити.**

Коло пологового будинку:

Чоловік-американець:

— Мері, хто?
— Двійнята — хлопчик і дівчинка!
— Скільки?
— Дівчинка — 2800, хлопчик — 3200.
— ОК. Залишай дівчинку, продавай
хлопчика!

...

Чоловік-голандець:

— Марта, хто?
— Саме вирішить, коли виросте!
— Ну і правильно!

...

Чоловік-китаєць:

— Ю-Юнь, хто?
— Нікого.
— Молодець, розумниця!

Чоловік-росіянин:

— Клава, хто?
— Син.
— Скільки?
— Бери два
ящики!

НОВІ ТЕХНОЛОГІЇ В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ
 Українське село завжди було забуте й відстале. В той час як по Україні ширяться різні машинерії, автомати й електроніка, сільське господарство спирається на традиційну "технологію": коня, лопату, граблі і вила. Прогрес у селі йде, як каліка на милицях...

Демократія вимірюється відстанню, яку може пройти громадянин без пред'явлення посвідчення особи.

З ССРСР-ського ГУМОРУ

В церкві дзвонить телефон. Священик піднімає трубку.

— Алло, батюшка, це з міськкому партії дзвонять. Пришліть нам 12 стільців.

Священик:

— А дулю з маком! Минулого разу дав вам на ваші збори лавки, то ви їх всі матюками подрпали!

— Ось ви як! Тоді і вам дулю з маком, а не піонерів у церковний хор.

— Нема піонерів — не одержите й монахів на ваш суботник по чищенню вулиць!

— Подумаєш! Налякали монахами! Дулю вам, а не комсомольців на ваш хресний хід!

— Ах, значить дулю, а не комсомольців на хресний хід?! Тоді й вам дулю, а не монашок в сауну!

— За такі слова, батюшко, можна й партійного квитка позбутись!

Сільське життя

Приїхав до дідуся в село онук. Після того, як дід показав йому все своє хазяйство, парубок засумував. Дід каже:

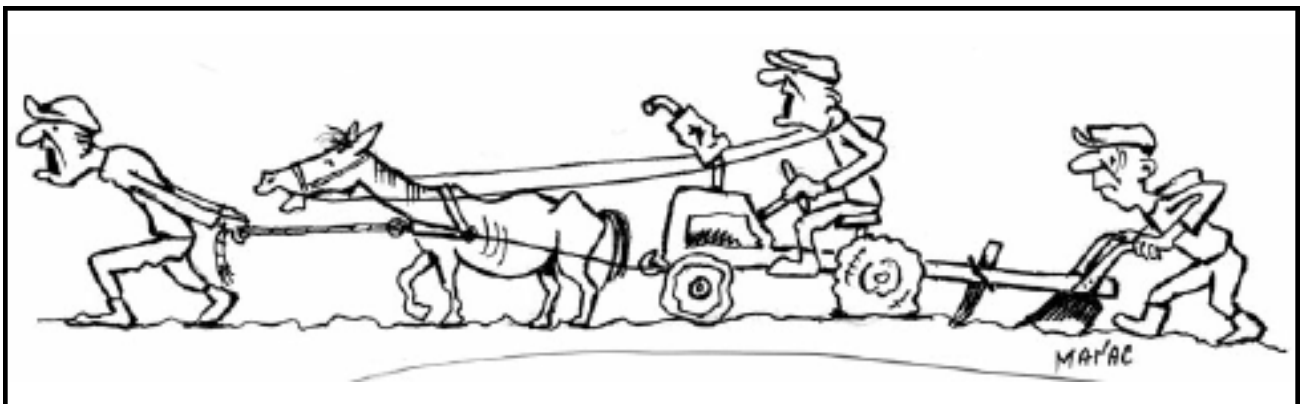
— Може візьмеш рушницю, собак, та й сходиш до лісу, пополюєш?

Онук зрадів, пішов на полювання. За годину вертається збуджений від щастя:

— Діду, а ще собак не маєте?

...

— Все-таки коняка краща за авто. Принаймні, коли її відведеш до коваля підкувати, то він не знайде там купу інших речей, які потребують ремонту.

Із зауважень Манька

Чи то в країнах жовтошкірих, чи в самі Африці, всі розуміють, жи "піс" на сьвітї не можит існувати без згоди на-два-боки.

Я, Голова підпільно-терористичної організації нашої Дія-шпори, пропоную Голові організації КУ-КУ зйтисе докупи і обвогорити справу недавньої Ієноврації на гетьмана торонтонського пана мейора Міллера. Якшо хочите, аби між нами був якийс ПІС!!!

26 Марця українська тиливізійна програма показала нам, як до будинку УНО у вишивані сорочці з піднесенов у руці булавов в'їхав Гетьман Міллер. Я хочу знав: хто був тогдийки там, жи позволив, жиби Волі, Гері, Мері і Джері бавилисе в такі гоцки-клоцки?! Та ше й до того без патронату КУ-КУ і такжи без біблії.

Три дні пізнійши, 29 Марця, анґельська тиливізія показала на "нюз" того самого пана Міллера, але юж без булави, а з піднесенов в руках мітлов! На наше щісте, він не мав вишиваної сорочки.

Знаєм, жи пан Міллер низадовго поїде в Україну. Чи не було би ліпши, жеби він поїхав туди у вишивані сорочці, а на будучий бенкет в УНО прийшов з мітлов?

З повагом — Ваш Манько Холева .

Дорога пані Ритахторка!

Вібачийти жи сє до Вас звиртаю як "Ридахторка", але я сє навчив з нашої тиливізії так по-джинтельменски зве-ртати до файних дам. Бо коли називають паню Юлю по-женски — "прим'єр-міністерка", то вігледєє жи і Вас можна тожи так по-женски називати.

На мій хлопский розум найвенций руйнуют Канаду то тоті дохтори. Вчора я був на баданю вочий, бо від якогос чису недовиджую того, жи бим хтів видіти так, як то хочу. Кажит дохтір, жи то є катарак. Я знаю ще з того чьису, ек був малим шкусом і зафасував

катараку, то зараз випив горичу гербату, висікав добре носа — і всьо було добри. А тутечки мині вогорит дохтір, жи без рипарації сє не обійде.

Найвенций мені стало підозрілим, коли мені сказали, жи перше зроблят мені рипарацію на єдно воко, а, аж як воно буде добре функціонувало, тогди допіру зрипаруют друге.

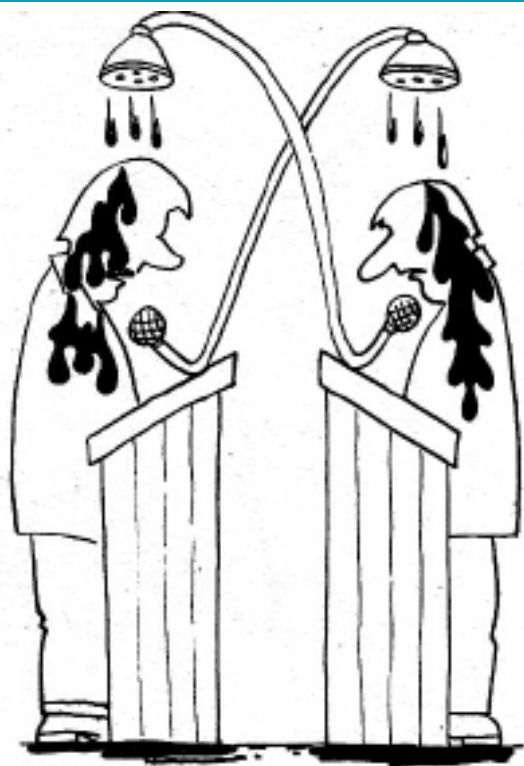
"Ага, — подумав я, — добрий з тебе дохтір, коли ти не є певний, бо лишиєш друге воко в резервації, аби я міг видіти хотейки на другий бік".

І тутки насуваєсї питанє: чи можна всім дохтірам вірити? Мій дохтір зам'яст щось мені порадити або принаймні написати якийсь рицепіс, зачив мені давати "гела", а найвенци за того, жи я віступав у "Всесміху" проти всіх чесних діячів нашої Дія-шпори. І теперички, коли він мене розпізнав, я завважив жи наша дискусия не вігледєє на добре закінченє. То заки я вийшов з того офісу, я сє запитав пана дохтіра таке:

Пане Дохтіре! Чи сисе є правда жи тому п'єтнацєть літ ви зрипирували на катарак єдного з тих, жи теперички називаєти єго чесним діячом? Я знаю, жи той чесний діяч був на Україні багато венци разів від мени, али таблиці про Переяславську угоду, жи пан товариш Сталін причипив на стіні Собору св. Софії, то чомусь той великий і чесний діяч з Діяспори єї не видів?... Та жи ту таблицю можна зобачити і єдним воком! Я був тамички тільки єден раз, а я зобачив єї навіть з моїм катаракком.

Цікаво, коли ту таблицю здоймут?

Залишаюєс з повагом до Вас — Манько Холева.

- Молодий чоловік питає дружину:
— Кохана, яку сорочку мені одягнути, ту, яка не прасована, чи ту, що без гудзиків?
- Чоловік розлучається із жінкою. Забрав свої речі і вже з порога наказує дітям:
— Ви ж глядіть, дітки, матері хоч не зобижайте!

II. Так воно є... А ви думали інакше?

- Кожний, хто стає популярний, приречений, щоб його недолюбливали.
- Припущення є основою всіх перекручень.
- Жодна справжня проблема не має рішення.
- Вкрасти ідею в однієї людини — це плагіат, а від багатьох — дослідження.
- Майже завжди легше потрапити в..., ніж вийти з...
- Целібат не є спадковим.
- Друг чи родич, якому ви не купили подарунка, обов'язково прийде до вас з подарунком.
- Найскладніша справа у бізнесі — ваша власна.
- Добра нагода завжди постукає у найбільш непідходящий момент.
- Величина розуму на планеті постійна; кількість населення зростає.
- Така річ, як отримати щось "на дурничку" не існує.
- Система, яка залежить від надійності людини, ненадійна.
- Коли вже нічого не можете зробити, прочитайте інструкцію.
- Особа, яку ви найбільше вподобали, ніколи не зустрінеться раніше, ніж в останній день відпустки.
- Тривалість хвилини залежить від того, з якого боку дверей в туалет ви знаходитесь.
- Якщо з першого разу ви не досягли успіху, відкиньте все те, з чого ви починали.
- Немає малих речей, яких не можна було б роздути.
- Працювати над чимось дуже важко завжди легше.
- Якщо все іде вам наперекір, значить ви на неправильній дорозі.
- Всередині кожної маленької проблеми сидить більша, яка хоче пробитись наверх.
- Людина, яка підсміхується, коли все валиться з рук, має на меті когось, на кого можна звалити вину.
- Люди, як і цілі держави, почнуть діяти благорозумно лише тоді, коли всі можливості будуть вичерпані.
- Ті, хто дотримується моралі, тримаються якнайдалі від проблем. . . .

• Якщо ви такі розумні — то чому ви так багато працюєте?

• Коли наступає завтра, то вчора стає кращим.

Великоднє посланіє від Степана який Слота

From East to West Христос воскрес! Воскресла (знов) Україна та правда і воля, на Майдані міліони билися (словами) за долю. Побороли воріженьків кольори вогнисті, до народного єднання був наш шлях тернистий. Несли ми довгі терпіння, як Христос свої муки, а Шевченко, наш Пророк, дав нам у науку свій Заповіт, як любити свою Україну. Ющенко цей заповіт пам'ятає, хай же йому Бог помагає. Не чекаймо, щоб Москва—Рим нам на тарілці принесли патріархат! Ми на Майдані доказали світові, що ми є господарі у своїй хаті, та знаємо, як накрити стіл та на яку тарілку поставити Паску, а на яку стіну "повісити" Патріархата. Бо це наша рідна хата!

Коледж Парк. Меріленд.

Що ж це ти, моя кохана,
Не полюбиш свого хана?"
Але пані не здалася
Й так з послами повелася:
Всім вручила гарбузяку
І виштовхала їх у с...пину.

Ой, то не Сагайдачний,
То не Дорошенко,
То на білому коні
Наша Діва Шен-Ко!

Знову сурми засурмили,
Вставай, прокидайся!
Бери граблі, бери вили,
Із нами єднайся!
Розгудівся гай дубовий,
Забурлило море, -
То залізна українка
З народом говорить!

*З пошти Веб-сайту
"Майдан"*

Про Кучум-хана, народного гетьмана та Орлеанську діву

У країні Кучмостан
Був правитель Кучум-хан.
Правив він своїм народом,
Не як хан, а як баран.
Заганяв свою отару
В темну і тісну кошару,
Ще й наставив сторожів
Не собак, а злих вовків.
Звісно, що вовки звірили,
І котрусь вівцю доїли
Не по разу, не по два,
А поки вона жива.

І було у Кучмостані
Мутно, наче в калабані.
Кожен мовчки тягне плуга:
І учений, і злодюга,
Робітник і селянин,
І священик, і раввин.
Бо така німа стабільність -
Для кучмістів перша цінність,
Як стабільність пропаде,
Що ж крадій тоді вкраде?
Хоч повсюду крадуни -

Там зате нема війни,
Можна смачно пити й жерти,
І своєю смертю вмерти,
Хоч і шия у ярмі -
Та на волі, не в тюрмі.
Ну, ярмо? То й що із того ?
Звикли ми уже до нього,
Та й, по правді вам сказати,
Без ярма вже й страшнувато...
Без ярма уже й не знаєш,
Чи чогось не порушаєш,
Чи загнув ти надто вправо,
Чи узав щось нахалю, -
Чи не занесло наліво -
Бо причешуть в хвіст і в гриву
Чи учасвуєш по плану
В розбудові Кучмостану?
Можем ми і потерпіти,
Ніж сибірське небо гріти,
Краще смердом в татарви,
Ніж зовсім без голови!
Вже розумнички були...
...Ну і де ж вони, орли?

Та жила у Кучмостані
Напрочуд красива пані,
Що смілива, як тигриця,
Й гостроока, як орлиця.
Й щодо неї Кучум-хан

Мав свій особистий план.
Закохався хан у неї,
І виношував ідею,
Щоби пані в свій гарем
Затягнуть-і "нет проблем".
Щоби лиш йому служила,
Й ноги йому на ніч мила,
Він би бренькав на гітарі
І платив би їй доляри.
Й так повівся на тій ідеї,
Що післав гінців до неї,
І навчив їх, що сказати:
"Що ж ти, мила, твою мати,

Прощай, наш Майдан!

Прощальна революційна пісня. Виконує зведений хор прибічників обох кандидатів на пост Президента України 2004 року .

Виконують: Леонід Кучма — бас; Віктор Янукович — баритон;
Віктор Ющенко — тенор; Людмила Янукович — альт;
Юлія Тимошенко — сопрано.

На Майдані порожньому вітер
Та самотній нудьгуючий мент...
Прощай, "помаранчевий" Вітя,
Вже нарешті ти наш Президент.

Обійшлись ми без кровопролиття,
Хоч і трудно бувало не раз.
Прощай, "голубенький" наш Вітя!
Повертайся у рідний Донбас.

Приспів:
Розлучаються люди
Без оглядки і потиску рук,
Хай же спомином буде
На Майдані оранжовий дух.

Мерзли ми у холодних палатках
І не мали за це ні гроша.
Одних гріла "Московская водка",
Інших — валянки із США.

На Майдані від квітів розмаю,
Помаранчових лиш кольорів,
Бджілки Ющенка мед тут збирають,
Янукович прислав голубів.

Знає кожний — бідак чи імущий,
Чи мудрець, чи хитрець, чи простак:
Перемогу здобуто ТОМУ ЩО
Весь Майдан проголошував: "ТАК!"

Свіжий анекдот

Путін повертається з Києва в Кремль. Викликає свого прем'єр-міністра Фрадкова, довго і задумливо дивиться на нього.

Фрадков: — Щось трапилось, Володимире Володимировичу?

Путін: — Та ось..., чим більше я на тебе дивлюсь, тим більше переконуюсь, як повезло Ющенкові!

...

Путіна питають:

— Владімір Владімірович, про що ви говорили з Юлією Тимошенко?

— Не пам'ятаю. Під час наших переговорів мене турбувало оце... е-е-е, як

його..?

— Ревматизм?

— Ні. Е-е-е...

— Міґрень?

— Ні, ну оця... О, ерекція!

...

Після зустрічі з Путіним

Юлію Тимошенко питають:

— Що, на вашу думку, треба зробити Росії, щоб поліпшити відносини з Україною?

— Підвищити платню

їхньому президентові, щоб

йому не доводилось

підробляти іміджмейкером у донецьких.

Москві — труба, а нам — вареник!

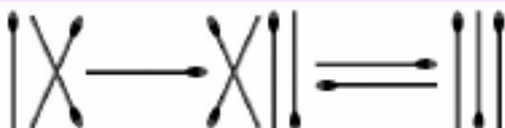
Наступ Євро на \$

Думки навиворіт

- Багатьом вдається зробити неможливе лише тому, що вони вважали це неможливим.
- Раніше хоч у божевільні можна було зустріти нормальну людину.
- Повір у себе, навіть якщо для цього треба себе обдурити!
- Перш, ніж щось сказати добре, подумай, чи достатньо тобі заплатили...
- Найдорожче людини обходиться те, що їй задарма не потрібно.
- І без поезії можна чудово жити, не зрозуміло тільки - навіщо?
- Якщо чоловік не знає куди бігти, значить, він уже знайшов своє щастя.

МАТЕМАТИЧНА ГОЛОВОЛОМКА

Це математичне рівняння не є правильним: дев'ять мінус дванадцять не буде три. Однак, якщо ви пересунете один сірник в інше місце, то це рівняння виявиться правильним.

(Відповідь на якійсь сторінці цього числа)

Недавня економічна зустріч північно-американських країн в Техасі:
— З чим прийшли, з тим і пішли...

Професор приймає екзамен у студента сільськогосподарського інституту і не може вирішити, яку оцінку йому поставити. Нарешті задає останнє питання:

- А скажіть, будь ласка, чи можна корові зробити аборт?
- Ну ви і вляпалися, пане професоре!

СІМЕЙНІ БУВАЛЬЩИНИ

Жінка нарікає сусідці, що їй болює спина, бо пересувала диван на інше місце.

— А чому ти не почекала на свого чоловіка?

— О, я не маю стільки сили, що посунути диван, на якому він завжди лежить.

Старість — не радість

— Дорогенький, давай поїдемо в місто погуляти, так як ми це раніше робили, коли ще молоді були.

— Ой, справді, жінко, ми вже давно ніде не бували.

— Насамперед поїдемо на дрінька до тої бари, де ми вперше заізналися, — каже жінка.

— Але мені тепер не можна алкоголю пити, бо в мене виразка шлунка.

— Ну, то краще підемо до італійського ресторану на раки.

— Та ти ж знаєш, дорогенька, що лікар поставив

мене на дієту і не дозволяє мені таких страв їсти, бо в мене в крові забагато того... холери-стеролю.

— Тоді принаймні підемо в кіно, — каже жінка.

— Я не можу пересидіти цілий сеанс, бо скоро засну.

Нараз жінка зраділа і каже:

— А знаєш, сьогодні в українському осередку св.

Андрія в Норт-Порті справляють Маланку. Там погуляємо і потанцюємо. Нехай всі бачать, що ми ще не такі старі!

— Жінко, що з тобою! Де мені до танців, як мені в стегні і колінах докучає артрит.

— З того всього виходить, що нікуди не підемо, — сумно зітхнула жінка. — Я зварю тобі кашку на молоці, а ти сиди на задниці і нікуди не рипайся.

— Правду кажеш, жінко. Подай мені пульт від телевізора, бо я дуже втомився.

Прислав Орест Баюк. Енглевуд, Флорида.

А що ти ще хотіла від чоловіка, який обіцяв подарувати тобі весь світ?!

• • •

Життя — це боротьба. До обіду — з голодом, після обіду — зі сном

Рік Українського Воїна

Рік воїна чи вояка значить, що один в полі не воїн. У нас в цьому році більше ніж одного воячини не дошукатися. Всі наші воїни поховалися за спідниці своїх жінок, бо під спідниці вже їх жінки не допускають. Пощо і з чим?...

Станиця Братства кол. вояків 1-ої УД УНА вшановує кожного року свого льокального героя-воїна. Так було щось шість років підряд. А в Році українського воїна розглядалися, за ним шукали і не знайшли ні героя, ні воїна, ні вояка. З кваліфікованих кандидатів Великий Майк на пілках, командир Гузар, який донедавна провадив командою паратрупів, вже докомандувався до того, що ще має "пару трупів". Тож слід воєнну доктрину "Один в полі не воїн" перефразувати на "В діяспорі ні один не воїн", хоч рік шукай зі свічкою.

Записки некирпатого політичного емігранта

Вибрав я такий титул своїх записок не тому, щоб поставити себе на рівні Винниченка, а тільки тому, що мій ніс некирпатий, і написав я не щоденник, а записки, які так "записані", як виходило з того всього довкілля, в яке я вріс. Далі, я в нічому не можу рівнятися до Винниченкового "кирпатого Мефістофеля", хоч і мав (правда, дуже рідко) деякі задні думки того ж героя.

Чому? Може і я міг би бути таким самим батяром, як той добродій? Але в з багатьох причин я не міг бути.

Поперше, я не маю такої відваги, щоб щось таке виробляти.

Були й нагоди, були й жінки, а чомусь мені відразу серце билось, аж ноги дрижали — і все пропадало.

Друга причина, — це те, що я не міг би не сказати своїй дружині — я перед нею завжди щирий, як на сповіді. Ну, як її зраджувати, щоб вона цього не знала?

Один раз ми навіть мали з нею таку маленьку дискусію на ту тему. (Тепер "те" уже стало щоденним явищем, яке на кожному кроці самі бачите, а як не бачите на телевізорі, то читаєте). Обернув я, так би сказати, kota догори хвостом, і запитався:

— Чи ти коли-небудь думала мати збоку ловеляся — як не на практиці, то бодай в теорії?

Вона довгенько не відповідала, і я вже побоювався, що вона скаже: "Я маю такого". Та вона пустила кільце білого диму з цигарки і коротко сказала:

— Може було б і варто. Бо ти зробився такий неромантичний. у тобі признатися, я залінива на такі витребеньки.

Your political test

It is time to elect a new world leader, and your vote counts. Here are the facts about the three leading candidates:

Candidate 1:

- Associates with crooked politicians
- Consults with astrologists
- Has had two mistresses
- Chain smokes and drinks 8 to 10 martinis a day.

Candidate 2:

- Was kicked out of office twice
- Sleeps until noon
- Used opium in college
- Drinks a quart of whisky every evening.

Candidate 3:

- He is a decorated war hero
- He's a vegetarian
- Doesn't smoke
- Drinks an occasional beer
- Hasn't had any extramarital affairs

Which of these candidates would be your choice?

Кого б ви обрали президентом?

Перед вами характеристики трьох кандидатів.

Кандидат 1:

- Пов'язаний з нечесними політиками
- Радиться з астрологами/гадалками
- Має дві коханки
- Безперервно курить і п'є по 8-10 чарок в день.

Кандидат 2:

- Двічі його викидали з офісу
- Спить до полудня
- Вживав наркотики замолоду
- Щовечора випиває шклянку горілки.

Кандидат 3:

- Прославлений воєнний герой
- Вегетаріанець
- Не курить
- Зрідка п'є пиво
- Не має позашлюбних зв'язків.

Кого ви обираєте? (Відповідь внизу).

Candidate 3 is Adolph Hitler (Гітлер)
 Candidate 2 is Winston Churchill (Черчилль)
 Candidate 1 is Franklin Roosevelt (Рузвельт)
 He-he-he!!! Ха-ха-ха!!!

ЕКЛЕКСИКА

Світ кланом зійшовся.
Кругова перука.
Танець "Мензурка".
Фабрика калимних виробів.
Псевдонімб.
Лякально-інструментальний ансамбль.
Каюк-компанія.
Директор ресторану писав менюари.
Мініум.
У нього була ікра божя.
Склад "Автохапчастин".

Якщо в літературі є епігони і графомани, то література ще когось цікавить.

ПОЛЬСЬКІ КЛОПОТИ В РАЮ

Був в історії Польщі президент Йосип (Юзек) Пілсудський. Він помер. Іде він до неба, щоб там засісти на відповідному троні. Стукає в браму. Виходить старий Петро і каже:

— Ти вождь Великої Польщі від моря до моря. Повертайся на землю і приїжджай на коні, як годиться володарам таких гордих громадян як поляки.

Юзек зажурився, бо може бути скандал, коли люди довідаються, що їх президента не приймають в небі. Коли купить коня, то таємниця довго не вдержиться і буде скандал на цілу Європу. Рішив Юзек піти на пораду до свого наслідника президента Ієнаца Мосціцького. Довго думали і вкінці през. Мосціцький знайшов розв'язку. Каже Ієнаци:

— Сідай, Юзеку, мені на шию, так як це роблять тати із своїми дітьми. Я буду твоїм конем.

Прийшли вони до мбрами в небі і стукають. Знов вийшов старенький Петро. Довго-довго він приглядався до Мосціцького, який був за коня для Юзека, і сказав так:

— Юзеку, та хіба ж то кінь? Та це осел!"

Не знаємо, який був кінець цієї історичної афери, але здається, що обоє вони опинилися в пеклі, на що вони повністю собі заслужили.

ПОЛЬСЬКІ КЛОПОТИ В ЗАХІДНІЙ УКРАЇНІ

В 30-тих роках, в часах „пацифікації", поляки переслідували українських селян, докучали їм, де лише було можливо. Було якось, наказали малювати плоти на

біло, нібито в охороні перед холерою. Подаю епізод незвичної турботи поляків за санітарний стан українського села.

Міністерство здоров'я розіслало по селах своїх інспекторів, щоб перевірили стан їїїїєни по селах і заразом зібрати додаткові податки. Зайшов польський інспектор до Івана й питає:

— А де ви і ваша родина полагоджуєте свої потреби?

— За хатою, за стодою, — відповідає Іван.

— Отже збудуйте особний виходок і накажіть всім там ходити. А тепер заплатіть 5 злотих карі!

Іван дійсно збудував виходок, майбуть найкращий в селі, і наказав його використовувати. За місяць прийшов цей самий інспектор і побачив вже здалека гарну будову. Відкрив двері і майже не зімлів, Іван і його родина не знали, як уживати цю незвичну для них будову і занечистили її до крайньої міри. Інспектор наложив знова кару 5 злотих.

Іван наказав цей виходок вичистити і замкнув його на колодку із осторогою, щоб там ніхто не заходив. І знова за місяць прийшов інспектор і побачив, що виходок замкнений на колодку.

— То куди ж ви тепер ходите? — питає інспектор.

— Та там де і перед тим. Ви пане казали, що виходок має бути чистий.

— 5 злотих карі! — крикнув інспектор.

— О, най то шляк трафить! — вирвалось Іванові.

— Ага! — аж підскаочив інспектор. — Платіть ще 5 злотих, за образу влади. Разом 10 золотих!

Лис з Каліфорнії

— На відзначенні ювілята, всі говорили, що він сили і часу не жалів, щоб наші люди могли слухати пісні і новини з України.
— Так-так, нічого не жалів, тільки жалів доляра.
...

— Що то значить журналісти — все знають! Помер Папа Римський Іван Павло II, віруючі всього світу молилися за його душу в царстві небеснім. Але один наш журналіст вже достеменно знає, де перебуває душа Папи: на телепрограмі "Світогляд" він сказав, що Папа сидить по праву руку Отця.
— Виникає питання: а де ж тепер сидить Син Божий? Невже Отець випхав Його з достойного місця? •

Недавно відбувся з'їзд дивізійників. Побратими ветерани згадували давні часи, ділились спогадами з вишколу в Нойгамері (Німеччина). Один пригадує, як хлопцям давали такі таблетки, щоб не мали охоти до дівчат. А другий каже:

— Пригадую, пригадую, але ті таблетки щойно тепер почали діяти.
...

Генерал говорить джурі-охоронцю:

— Грицю, я чув, що ти женишся з Феською.

Гриць став на струнко і відповідає:

— Так є, пане генерале!

— Але до Феськи весь полк вечорами ходить, — каже генерал.

— Так, пане генерале, але як її всі хвалять!
...

— Пане писарю, прошу написати прізвище цього вояка великими цифрами.

Прислав Євген Стецьків

Бюро невідкладних відповідей

— Що означає слово "містрес"?

— Це поєднання слів "містер" і "матрас".

— Що говорить справжній мужчина, якщо він пролив вино на сукню леді?

— Не хвилюйтеся, у мене є ще пляшка!

— Як розуміти секс?

— Як математику: додати ліжко, відняти одяг, розділити ноги, і сподіватись, що множення не станеться.

— Чому люди так бояться самотності?

— Тому що не всі, коли самотні, знаходяться в приємному товаристві.

— Що таке "злодій у законі"?

— Це злодій, якого посадили придумувати закони для держави.

Відповідь на головоломку на стор. 9

Порятунок нещасного на безлюдному острові.
Капітан: "Ви впевнені, що маєте квиток?"

Слухайте українську
ЩОДЕННУ радіопрограму
ПІСНЯ УКРАЇНИ
СJMR на хвилях 1320 AM
від понеділка до п'ятниці
7:30 до 8:30 ввечері
субота і неділя: 4:30 до 5:30 пополуночі

Керівник **Прокіп Наумчук**
Ведуча **Зоряна Оницьук**
Редактор **Наталія Солтис**
Диктор **Галина Копко**

Тел.: 416 536-4262

Daily Radio
SONG OF UKRAINE P.O. Box 2, Station D,
Toronto, Ontario M6P 3J1

Дружба, що приносила веселі плоди

Флоридський лікар і гуморист Євген Стецьків був близьким другом покійного тепер Павла Глазового. У пана Стецьківа збереглося багато приватних листів і віршів-присвят від знаменитого майстра гумору. Д-р Стецьків задумується над виданням їх окремою збіркою.

До "Всесміху" пан Стецьків присилає час від часу дещо із своєї приватної скарбнички.

"Дорогі мої, любі пані Нілю [дружина Є. Стецьківа, нині покійна. — Ред.] й пане Євгене!

Попереднього листа я написав Вам два тижні тому, отже, якихось важливих новин повідомити не можу. Живу, працюю, пишу. Написане в шухляді не залежується, слава Богу, є кому нести його до людей, не чекаючи, доки буде надруковане. Для Анатолія Литвинова написав злу сатиру "Наша історія", щоб було з чим виступати на передноворічних концертах. Він гастролює по всій Україні й читає з великим успіхом.

Весь вірш вийшов сердитим і закінчується так:

Де тепер той балакун,
Де оте ледащо,
Що гукало: — Через рік
Будем жити краще!
...І виходить, що складать
Нікому подяку,
Бо минулий Рік Свині
Нам підклад свиняку.
Що свиня — завжди свиня,
Здавна знають люди.
Кажуть, Роком Пацюка
Рік наступний буде.
Той Пацюк — тварюка зла.
Хто його не бачив?
Стережіться, щоб і він
Нам не насвинячив!

І для Анатолія Паламаренка написав річ не дуже веселу, зате сердиту. Нині він повинен не смішити, а громом гриміти, на це в нього досить хисту. Його вже бояться нинішні можновладці: "Ви читайте щось коротше, смішніше". Так було на недавньому концерті в "Україні", присвяченому річниці Української армії. Але він своє діло знає, його на полові не проведеш...

Ось Вам кілька заключних строф

із вірша "Приблуди", з яким він останнім часом виступає.
Для прибудної, чужої
Рабської натури
В нашій хаті нема правди,
Немає культури.
Зневажають Україну,
Зневажають мову.
Позичають блюзи-нюзи,
Роки, хіти, шоу.
На змаганнях велелюдних
Молодій дівчині
Стегна міряють і груди,
Як німій скотині...
Ми віками відмітали
Все бридке й вороже.
Ми дивилися на жінку,
Як на диво Боже.
Україну називали
Ненькою своєю.
Божій Матері служили
Тілом і душею.
Доки душу нам не вбили
Зайди і приблуди,
Захисти нас, Мати Божа,
Бо ми твої люди!

Нарешті вийшла моя книжечка
"Нові усмішки", розходиться по

Д-р Євген Стецьків на своїй дачі в Мускока, Онтаріо, влітку 2004 року.

Фото Раїси Галешко

людах. ... Чи одержали Ви її? Бо від нас навіть бандерольку вислати не просто. Пишу Вам на цьому куцому папірці, щоб не обтяжувати конверта, бо у нас їх пропускають через якусь машинку, крізь тісну щілинку — і якщо не пролазить, повертають з досить некоректними приписками.

Ще раз вітаю з Різдом Божим і Новим Роком, дарую Вам скромні квітоньки, хоч мальовані, пригортаю Вас, рідні Нілю й Євгене, до серця й цілую. І спасибі, спасибі Вам за все, що Ви зробили для мене. Без Вас навіть ота малесенька книжечка світу не побачила б, бо не була б написана.

Ваш Павло Глазовий.

7 грудня 1995 р.

Славетний гуморист своєю любов'ю і пошаною до родини Стецьківих частю висловлював у віршах-присвятах. Ми попросили д-ра Стецьківа поділитися ними з читачами "Всесміху".

Діти України

Далі на стор. 15

Дружба...

На розвагу, на дозвілля
Нас запрошують у дім
Незрівнянна пані НІЛЯ*
З добрим ДОКТОРОМ своїм.

Там лунає рідна мова
І минуле воскресла.
Там у душі пада слово,
Як Божественна роса.

Пережиті дні суворі
Ніби звалюються з пліч,
Як розсипле в небі зорі
Дивна Гоголівська ніч.**

А у музиці словесній,
Зачаровуючи слух,
Образ Довбуша воскресне,
Як народу добрий дух.

Оживе лукава Дзвінка
І, збентежені до дна,
Ми повіримо, що жінка —
То Господня таїна...

А за тим згадає пані
Батька славного свого
Й зазвучить на фортеп'яні
Дивна музика його*.

На очах зникають стіни
І під музику дзвінку
В залу входить УКРАЇНА
У барвистому вінку.

Наша Мати, рідна, люба,
Величава, молода,
Що дітей своїх голубить
І в біді не покидає.

— А чому у вас, — питає, —
Невеселі голоси?
Хто вам гумор почитає,
Щоб не хнюпили носи?

Чом ваш Доктор байдикує,
Дозволяє сльози лить?
Погукайте, хай лікує,
Хай ніщо вам не болить. —

І виходить Майстер сміху,
І неначе з рукава
Сипле друзям на потіху
Жарти, дотепи, слова.

І сміються сивочолі,
І регочуть молоді.
І зникають смутки й болі,
Наче бульки на воді.

Всяк сміється, як дитина,
І приходить мить свята:
Рідна ненька Україна
Всіх до серця пригорта.

22 квітня 1997 року.

** Український композитор Василь
Безкоровайний.*

*** Зустріч Павла Глазового із
подружжям Стецьківих відбувалося
в Україні — Павло Прокопович ніколи
не бував за кордоном.*

Дума про двох синів

Гей, були у Павла Глазового,
Гумориста старого,
Два сини-читаки,
Вельми не однакі,*
Бо хоча артисти народні,
Популярні обоє,
Та не в усьому згодні
Між собою.

Один з них високий,
Тонкий та носатий,
Другий кирпатенький
І трохи пузатий.

Не було між ними,
Синочками тими,
Ні ладу, ні згоди.
Були вони, окаянні,
Справжні антиподи.

Високий як стане
Біля мікрофона,
То байки читає
В стилі Цицерона.
А другий синочок,
Наче колобочок,
Стрибає, балакає
Та публіці дякує.

Гей, прибув до того
Павла Глазового
З Америки гість, —
Той, що всіх годує,
А сам мало їсть.
Має душу щирю,

Шанує сатиру
І всіляко поширює
На заморські Штати,
Бо сам є читакою —
Гумору чудовим —
Веселим, бідовим
Євгеном Стецьковим.

На той час синочки
З батечком зійшлися
Та як розходилися,
Та як завелися,
Кому що читати,
Та з чим виступати,
Та хто з них сильніший,
Та хто розумніший...

А гість їх послухав
І сказав Павлові:
— Обидва синочки
Читаки зразкові,
Але всип добряче
Кожному синкові,
Штанці опустивши,
Сорочки задравши,
Щоб вони про ЕТИКУ
Пам'ятали завше.
Якщо вони щирі,
Справжні патріоти,
Їм обом надовго
Вистачить роботи.

** Йдеться про відомих виконавців
творів Глазового, Народних
артистів України Анатолія
Паламаренка і Анатолія Липвинова.*

РАДІО "ПРОМЕТЕЙ"
Передачі на хвилях 1540AM і 91.9 FM від
понеділка до п'ятниці увечорі, 8:30—9:00
Керівник і ведучий програми —
Валерій Волховський
Тел.: (416)23-1016 Факс: (416)531-5274
622 College Street, Toronto, ON M6G 1B6

Щирі вітання Вам з Буковини!

Хочемо з Вашою допомогою подякувати нашим друзям у Торонто — Славкові та Уляні Ковалям за чудову можливість бути читачами Вашого "Всесміху". Протягом прьох останніх років вони передплатують нам Ваш унікальний журнал.

12 квітня наш приятель Славко Коваль відзначив 75-ліття від дня народження. Ми просимо Вас вмістити привітання для ювіляра. Хай це буде для нього приємним сюрпризом.

З повагою — Олекса і Марія Дідики.

Для Славка Ковалю з Буковини

*Вітаємо, друже, Тебе з ювілеєм,
Хай день не згасає у пам'яті цей.
Бажаємо злетів Тобі і здоров'я,
Великого щастя й поваги людей!
Нас єднає Буковина —
Край смерічок і дубів,
Твоє серце в ріднім краї,
А душа — то й погонів.
Тут пройшло Твоє дитинство,
Юність розгубилась по світах,
Та добро, яке Ти робиш,
Буде жити у серцях.*

Дорога редакціє, також просимо передати вітання нашому землякові, буковинцеві панові Всеволоду Маєсасу. Його малюнками у "Всесміху" ми завжди захоплюємось.

Село Киселів, Кіцманський район, Чернівецька область.

Одержала я Вашу пропаґандивну листівочку, яку Ви вислали для мого квартиранта Володі. Він вже давно від мене з'їхав і я не маю його адреси. За те Вам щиро дякую, що запізнали мене із "Всесміхом", який я час до часу читала, але все "відсувала" з передплатою. Дякую за ті десять чисел з різних років, що Ви, пані редактор, мені переслали. У "Всесміху" є прохи перцю за нашу пугромаду, а критика Ваша не є образлива.

Наші діяспорні часописи вже давно не мають ніяких критик проти себе, від часів, як повмирили наші партії, а з ними і наше пугрозділювання й

Я Іван Сербин, пересилаю передплату на два роки. Це щоб ще позити прохи, бо сміх — це здоров'я, і Ваш журнал додає мені це, бо мені вже ого-го ліп Я закінчив першу світову війну, а потім Другу світову війну — остання забрала аж 7 років. І сьогодні я дожив до Помаранчової Революції. Сьогодні я маю Україну!

Іван Сербин. Монреаль.

У 25-річницю смерті (26.VII.1080) мого мужа св. п. Володимира Злочевського

Спогад

*Минають дні мої захмарені журбою
Про дні скитання, голод і війну...
Все те пережили, мій друже, ми з тобою,
І отоставив ти мене одну.*

*Ти відійшов у Вічність передчасно,
Лиш чорний мармур з іменем твоїм
Мене мовчанням зустрічає часто,
Йому усе про себе розповім.*

*На цій землі ми залишаєм, друже,
Наш добрий слід, який від тебе йде,
Це наші діти, ти любив їх дуже,
Й виховував на славу для людей.*

*Не дбаю я, що пугмене чекає,
Я вірю, що зустрінемось ми знов
Там, де ні сліз, ані плачу немає,
А є лиш віра, спокій і любов.*

*Отже із Богом спочивай, мій муже,
Чверть віку вже за спокій пвій молю
Прийде мій час, і я ізпозаранку,
У Божих засвітах з тобою поселюсь.*

*Анна Злочевська з родиною.
Келовна, Британська Колумбія.*

Ворогування. Часописи можуть тільки критикувати і лаяти "воріженьків" в Україні. А ми в діяспорнім житті ніби святі. Все, що діється в громаді, і наші бенкети, і бізнеси... то тільки "маспиться".

Дякую Вам за відвагу. Пишіть гостріше і називайте імена. Отжому, наприклад, ні СКУ, ні КУК не подають публичний звітпро перебіг допомоги виборам в Україні? Вся діяспора поспала на підпримку Юценка, всі давали хто скільки міг, і ми маємо право знати, що зроблено, а що ні.

М. Буслек. Місісаґа, Онтаріо.

Іван Яців

Поч. в №№ 151, 152, 153, 155, 157

Що там, за океаном?

Мешканці Реґенбурґського табору дуже захвилювалися й заметушилися, коли надійшла звістка про від'їзд "за Океан". Почалися приготування до далекої подорожі. Хто міг, шив собі кращі костюми. Пані витягали з обшарпаних чемоданів полинялі лиси. Ті, що пошили собі штани галіфе (райтки), обов'язково мусіли мати чоботи з гарним полиском. Хто роздобув якусь золоту монету, топив її на позолочення зубів. Те "позолочення" було ще в моді на рідних землях — пані любили зблиснути золотим зубом, який був зазвичай з правої сторони.

Можна сказати, робилося все, щоб

справити велике враження на своїх земляків за океаном, що прибули туди з другою хвилею іміґрації.

Хоч я був і підліток, але й мені

хотілося мати кращий одяг. На жаль, не було грошей, тому носив я пофарбований на чорно американський мундир та зношені військові черевики — те, що таборова влада роздавала біженцям. Все на мені висіло, як на опудалі на городі, бо я був високий і дуже худий. Але це не пригнічувало мене, бо всі мої ровесники виглядали так само.

...Перейшовши перевірку (screening) канадськими іміґраційними властями, ми одержали візу до Канади — незнаній країни з таким простим і милозвучним іменем.

У квітні 1949 року посадили нас на корабель "Скитія" і відплили ми в

довгу подорож Атлантичним океаном, який у цю пору року щедрий на морські бурі.

На кораблі було багато різних національностей. Нас, українців, не визнавали як громадян України. Бо такої країни в документах іміґраційних властей просто не було! Якщо ти був роджений під австрійською окупацією — ти австріяк, під польською — поляк, і т.д. Ніякі спроби переконати іміґраційних чинників, що ми українці, не мали успіху. Один з наших переселенців навіть наважився задати питання: "А кіт, народжений у стайні, вважається телятком?"

Отак із тавром "австріяків/поляків" ми і прибули до Канади.

Далі буде.

Рокова помилка

Молодий монах прийняв постриг, і в монастирі першим його завданням було допомагати іншим монахам переписувати від руки церковні псалми, закони і т.п.

Скоро наш монашок помітив, що всі переписують ці матеріали з попередньої копії, а не з оригіналу. Він вирішив поговорити з отцем-настоятелем:

— Падре, адже якщо хтось допустив помилку в першій копії, вона буде повторюватися вічно".

— Хм, сину мій, — відповів отець-настоятель. — Взагалі то ми це робимо віками. Але в твоїх міркуваннях щось є...

З цими словами він спустився в підземелля, де у великих ящиках зберігались першоджерела, які століттями ніким не відкривалися.

Падре не виходив з підвалу цілу добу. Стурбований монашок спустився вниз. Він знайшов святого отця перед величезною розкритою книгою із телячої шкіри. Отець-настоятель ридав, бився головою об каміння і щось бурмотів.

— Що з вами, свяятий отче? — кинувся до нього монашок. — Що сталося?

— Celebrate, — простогнав отець. — Слово було CELEBRATE, а не CELIBATE!!!

*(celebrate — святкуй, радуйся;
celibate — стримуйся, сексуальне
стримання — одна з основ католицизму).*

Висновок: читайте першоджерела, а не їхнє тлумачення.

Микола Савчук

ЗУБИ

(Гумореска)

Нема то на світі гіршого ніж болять зуби. Та ще як мучать якогось сільського чоловіка, то півбіди. Він самогоном прополоче зуб, пустить дим ротом і ще з більшим запалом візьметься до коси чи сокири. Або, як болить багатого. Той має гроші, піде до стоматолога, а лікар дасть такий заштрик, що хоч сокирою вирубай усі зуби. Інша річ інтеліґент. Оцього як заболить зуб, то нема йому порятунку ні від кого. По-перше, інтеліґент не п'є, бо нема за що, та й поболоє печінка. По-друге, не курить, бо курять його діти з жінкою. По-третє, не має грошей, бо вчора купив книжку за останніх 20 гривень. Тому й мучиться бідолаха.

Проте Михайло Смичок належав до тих інтеліґентів, які попри всі негаразди пильнували свого здоров'я, і коли його заболів зуб під коронкою, він зчепив зі стіни свою найдорожчу картину, загорнув її у газету «Факти» і побіг до стоматолога. Полотно називалося «Грушка», хоч було подібне до яблука, а на виставці «Рекреації артлайну» демонструвалося під назвою «Диня» і отримало диплом 1-го ступеня. Смичок до диплома дістав 100 гривень, 50 з яких одразу ж мусив пропити з членами журі, а за других 50 купив два пензлики, які вдома жінка зі злості поламала.

У фінансовому відношенні Смичкова «Диня» тягла на яких 120 гривень, отже, несучи її, він вважав, що за таку ціну можна не те що один, а добрих п'ять зубів вилікувати, причому безболісно. І тут маляр язиком намацав ще кілька порохнявих зубів, кожен з яких міг дати про себе знати у невідповідний момент.

Увійшовши до стоматологічного кабінету, що належав докторові Чопикові, відомий (як йому здавалося) художник, опинився одразу ж у кріслі. Зубний лікар попросив розтулити рота і прибором, якого страх боявся ніжний Смичок, миттєво знайшов хворе місце, і так зачепив його, що пацієнт крикнув. Нічого не питаючи, доктор увімкнув бормашину і промовив:

— Буде дуже боліти. Дати заштрик?

— Еге ж, дайте. Але я... — хотів було пояснити Смичок, що не має грошей і буде розплачуватися картиною, та доктор Чопик уже набрав якоїсь рідини у шприц і проколов художникові ясна. Піврота з язиком задубіли. Страх пропав. Бормашина пішла в рух. Сверло гасало по Смичковому зубі, чистило його, а лікар чимраз глибше добирався до кореня, кришив емаль, виривав нерви, аж порох курився. Смичка нічого не боліло і він тішився, що до демократії в Україні додалася ще й безболісна стоматологія. Він ладен був сплачувати податок Горбачову, згадуючи, як його мучили за Брежнєва в зубному кріслі. І хоч була та медицина безкоштовна, але він боявся стоматологічного кабінету не гірше ніж кадебе. Бо там його хоч били, аби признався, в кого взяв читати Стуса,

проте коли він признався, то перестали бити. А коли попав зубному радянському лікарєві в руки, то хоч йойкав і кричав, той гаспид у білому халаті не попускав, доки не вирвав останнього з трьох здорових нервів. Давно теє минуло, мов жажливий сон, і ось тепер йому так добре у стоматологічному кабінеті. Лікар наказує вставати, а він ще сидів би у цьому вигідному німецькому кріслі, мов квочка на яйцях, і слухав би мелодію бормашини.

— З вас 20 гривень, — сухо проказав дентист Чопик.

— Пане докторе, — почав своїм опухлим ротом художник Смичок. — Річ у тім, що я не маю тут грошей...

—?!

— ...але подарую вам свою картину...

— Яку картину?! — обурився доктор Чопик, згадуючи, що сьогодні один поет розплатився двома книжками, один музикант грав йому півгодини на скрипці, співак місцевого хору виконав «Многая літа» на три мелодії і запросив на концерт. Крім цих творчих пацієнтів, був ще майор міліції, який радив у разі чогось вдаватися негайно до нього; був хірург, який пообіцяв у разі необхідності прооперувати колегу, був один крутий, який взагалі пообіцяв усе. Нарешті, була далека родичка з села, що залишила йому 5 яєць і 10 яблук, бо більше нічого не мала. А тепер картина! Заки доктор Чопик про все це думав. Смичок розгорнув перед його очима свою «Диню».

— Що це за лампочка?! — здивувався Чопик.

— Це не лампочка, пане докторе! — помахав пальцем перед Чопиковим носом Смичок. — Це моя картина! І називається вона «Диня»! І недавно на виставці вона отримала перше, чуєте, перше! місце. Та за неї в Америці дали б не менше ніж 200 доларів!

— Вам ще може доплатити? — поглузував доктор Чопик.

— Ні, ні, — зм'як місцевий Пікассо, — але, повірте, її вартість вища за вашу роботу над моїм нещасним зубом. Направду...

Доктор Чопик, зиркнувши на стіл, закладений книжками, яйцями й яблуками, вихопив з рук пацієнта його «Диню» і з усієї сили вдарив нею автора. Полотно розірвалося і з рамок вигулькнула Смичкова голова.

— Та як ви наважилися! — мало не заплакав грізний Смичок.

— А це моя картина, — зареготав у вічі доктор Чопик, — що хочу — те роблю. І взагалі у нас демократія, ги-ги...

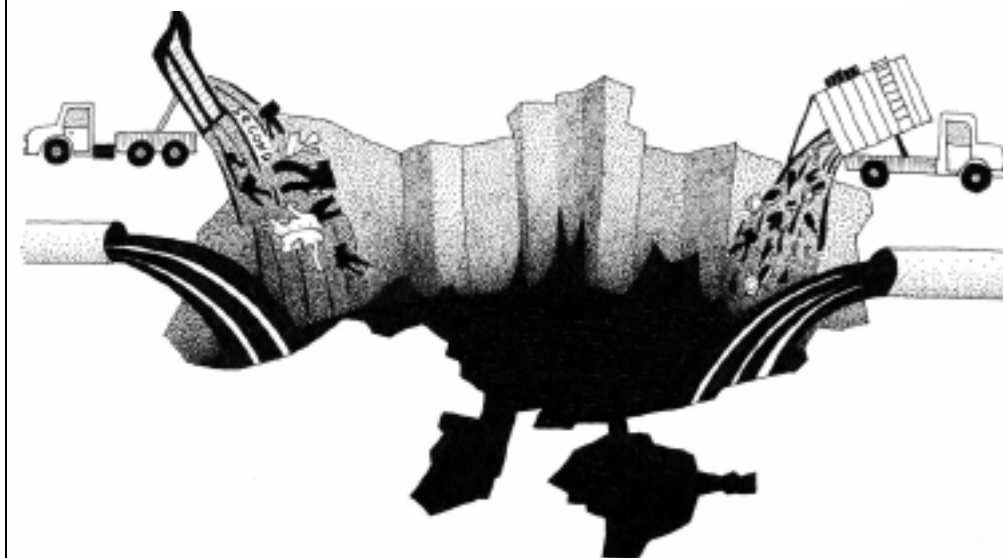
— Та ви, зубатий пане, знищили мій найкращий твір! Та я вам за це, — мало не божеволіючи, кричав Смичок, — поперебиваю усю апаратуру!

І він кинувся спочатку на бормашину, висмикнувши її, а відтак став гамселити своїми пофарбованими кулаками по різних флаконах, скельцях, столиках. Щось ламалося, тріскало, дзеленьчало, а Смичок, мов американський ковбой трошив дотла Чопикове багатство.

Міліція, звісно, приїхала. Як-не-як, а демократія не для дурних. Тим паче, якщо обидва інтеліґенти.

Коломия.

"ІНВЕСТИЦІЇ" В УКРАЇНУ

Два підходи до виховання дітей.
Малий: — А навіщо огорожа навколо цієї ями?

Батьки одночасно:
Мама: — Це щоб ти випадково туди не впав.

Тато: — Це щоб ти здуру туди не стрибнув.

• • •

Мама каже сину, який прийшов весь забризканий брудом:
— Скільки разів я тобі казала, не стрибай через калюжу!
— А я якраз і не перестрибнув...

• • •

Вийшовши з універмагу, жінка взяла дитячу коляску з іншою дитиною.
— Гертрудо, хіба ти не бачиш, що це не наша дитина? — каже чоловік.
— Тс-с... Бачу, звичайно, але подивись, наскільки ця коляска дорожча нашої!

• • •

— Тату, ти добре запам'ятовуєш обличчя?
— Так, синку.
— Слава богу, а то я розбив твоє дзеркало для бриття.

• • •

Павло Глазовий

Про мистецтво шароварне

Маєм, браття, ще одну
Чудернацьку новину:
Українським шароварам
Оголошено війну.
Розходились жовторилі,
Розгулялись — просто жаж!
Шаровари їм засіли,
Як каміння в печінках.
Геть сорочки-вишиванки!
Геть намисто і вінки!
Геть гуцулки-тропотянки!
Геть червоні чобітки!
Геть бандури і цимбали!
Геть чубатих козаків! —
І на сцени натаскали
Електронних сундуків.
Наші танці-увиванці,
Козачки і гопаки
Звуть мистецтвом
шароварним,

Примітивним, незугарним
Бізнесові мастаки.
...Вибігають танцівниці —
Дресировані дівки:
Дві ганчірочки на циях,
Чорна смужка на сідницях
І оголені пупки.
Куцоногий, кривоносий,
З патлів сиплеться лупа,
Доходяга безголосий
Мікрофоном теліпа,
А за ним, в широкому колі,
За плечима й по боках
Скачуть діви майже голі
На високих каблуках...
Жовторилі, сором майте,
Не блудіте язиком,
Ви цей рейвах порівняйте
З шароварним гопаком,
На народне диво гляньте!

То ж мистецтво і краса,
То показують таланти,
А не голі тілеса,
Красуватись буйним чубом
І козацькими штаньми —
Це не те, що з голим пупом
Гарцювать перед людьми.
Знаєм ми, чому тим шавкам
Все козацьке допіка.
Хай би спробували в плавках
Станцювати гопака, —
З ними б трапилось, їй-богу,
Гірше тисячі смертей:
Гепне задом об підлогу
І не матиме дітей,
Бо вони ж такі чудні -
Куцоногі пузани...

ЧОРНОБИЛЬ
РАНА
УКРАЇНА

Гумор з казарми

— Який найперший обов'язок солдата на війні?
— Вмерти за свою батьківщину!
— Неправильно. Найперший обов'язок — зробити так, щоб ворог помер за його батьківщину.

— Товаришу старшина, дозвольте подивитись телевізор.

— Дозволю, тільки не включаєте.

Молитовна просьба і приречення

Мені сьогодні є 80...
Ще так багато я не закінчила!
Молю щиро, Боже, щоби Твоя сила
Мені один рік таки продовжила.
Але коли б я не скінчила всього,
Хорони мене від болю та усього злого
І дозволь дожити до 82—го.
В світі повно—повно є чудес Твоїх,
З ними не стрічатись — може це і гріх?
Думаю собі: варто б їх зустріти,
Та чи продовжиш мій вік до 83 Ти?
Комп'ютери, відео і телефони,
Спокуси, вигоди, принади, мамони...
Життя є цікаве, лиш, Боже, дай сили
Щасливо дожити до 84.
Яку я повинна зложити подяку,
Коли я зустріну свою 85—ку?
Хотіла би жити ворогам на злість,
Хоч і животіти, та до 86...
Знаю, добре знаю, що я нарікаю,
Але не буду нарікати зовсім,
Як доживу до 87.
Якби так зустрілись ще раз із друзями
Й почислити, скільки ще живих
Лишилося між ними...
У 88 можна б це зробити,
Але, Боже, дозволь мені дожити.
А може... Може... милостивий Боже,
Дозволиш мені пережити ще й 89—тку?
Обіцяю засвітити свічечок на п'ятку,
Як даси сил, щоб зустріти ще й 90—ку...

З англійської переклала й "зукраїнізувала"
автора невідомого Гуцулка Ласкава.

Пригоди "нового русского"

Респектабельний "новый русский" заходить у дорогий ресторан, кличе офіціанта, замовляє смажену курку, але з однією умовою: щоб була справжня французька курка! Офіціант біжить на кухню, передає замовлення й невдовзі приносить курку "новому". Той, не довго думаючи, запихає у задній отвір курки два пальці й обурено каже до офіціанта:

— Мудак! Що ти приніс? Ця курка з колгоспу "Заря", директор Іванов. Неси іншу!

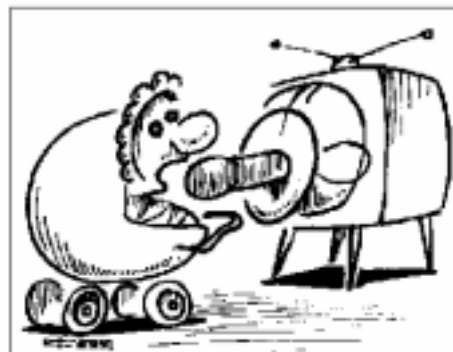
Офіціант повторює замовлення, "новый" повторює свою операцію і оголошує, що це курка з ферми містера Сміта з Техасу. Вимагає іншу. Нарешті, повторивши експеримент з черговою куркою, "новый русский" каже:

— Ця добра. Це курка справді з Франції, з ферми мсьє Жака з Провансу.

Він якраз зібрався розпочати свій обід, як в цей момент із-за сусіднього столу встає в дим п'яний інший "новый русский".

— Братан, допоможи, другий тиждень тут п'ю, нічого не пам'ятаю. Скажи, хто я? Звідки?

...

Приїхав новий
русский з Ямайки,
розповідає з таким
кандибобером:

- Віскі, пляж, спе-
ка, "телички" в купа-
льниках! Ну я тоже
не вдарився в грязь
лицем: першокласна
шкіряна куртка,
норкова шапка...

Ганна Черинь

ПОРТРЕТ

Дивлюсь на портрет,
В нім душу побачити хочу.
Здається, звичайний лица трафарет
І очі! Але що за очі!

Розум, талант, глибина
В тих загадкових очах.
Тільки пірнути в ті очі до дна
Не дозволяє страх.

Пірняйте, якщо ви згодні
Втопитись у тій безодні...

...

Не люблю гіпокритів,
Що з себе корчать гіпократів.
Помилуй Боже емеритів
Від їхніх докторських халатів!

...

АТЛЕТ

Один товстий, статечний пан,
Розперезавши свій жупан,
Дививсь на Олімпійські ігри.
Стрибали змагуни, як тигри!
Той пан сказав: — Я теж атлет:
За раз десяток з'їв котлет.

...

Stare at the picture of the Queen (on the left) for about 45 seconds. Then, stare at the white section of this image (the right section). You should see the Queen again.

Дивіться на портрет королеви (зліва) 45 секунд. Не відводьте очей. Тоді переведіть очі на білий квадрат, що праворуч. Ви знов побачите королеву.

Подаруйте кому-небудь "Всесміх". 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

У лікаря з карикатуристом О. Талімоновим і сміхотерапевтом Е. Стецьківим

Кожний хворий повинен пам'ятати, що 90 % хвороб проходять самі собою, а інші зовсім не виліковуються.

— Професоре, що далі робити?

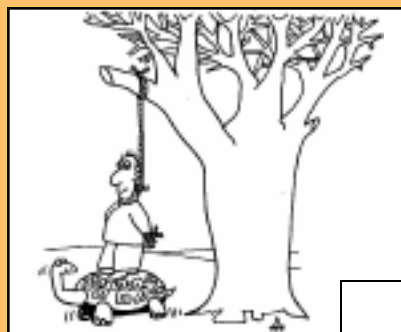
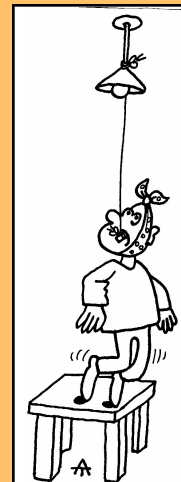
Лікар до хворого:

- Від вас пахне горілкою.
- Я беру її на хворого зуба.
- А давно він у вас болять?
- Ще зі шкільних років.

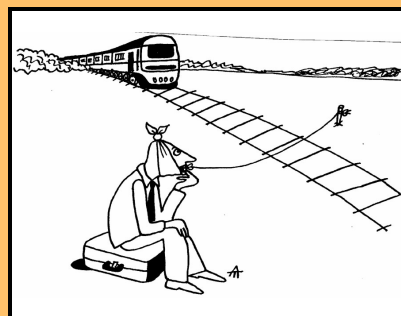

— Ті три зуби, які ви мені вставили, болять.

— А правда?! Я казав, що вони нічим не різнитися від правдивих!

— Побічний вплив цих ліків — раптова смерть

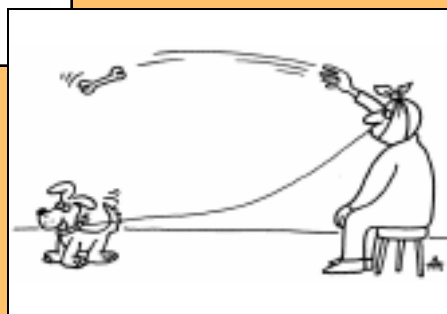

Чоловік лежить у ліжку, у нього - грип.

- Дорога, якщо я вмру, ти будеш хоч трохи сумувати за мною?

- Звичайно, дорогий, адже ти знаєш, що я плачу за кожною дрібницею.

На прийомі у стоматолога: - Ви, пані, маєте дуже гарні зуби. Шкода тільки, що їх так мало.

— Де вам болять?

Із медичного висновку: "Розтин показав, що смерть настала внаслідок розтину".

— Що таке здоров'я? Здоров'я— це коли у вас кожний день болять в іншому місці.

БУР'ЯНИ

Гарасько Кізяк був ледащо,
При хаті не брався ні за що.
А в жінки його, Оришки,
Не краще було ні трішки.
Сини в них були теж ліниві
До науки й до праці на ниві.
Якби в них була ще й дочка,
Напевно була б теж така.

Покошені вікна і двері,
Півтемно, неначе в печері.
Навіщо здалися тини?
Навколо такі бур'яни,
Що жодна коза чи свиня
Не лізла б туди навмання.
Ніхто не колошкав ні трохи
Розкішні чортополохи.

Отак і жили Кізяки.
Як їхні діди і батьки.

Не вірить людина безбожна
В пророцтво, сновиддя чи мрії...
Повірте ж, що виграти можна
І дурневі — в льотерії.
В селі залітали вістки:
Оті, хай їм хрін, Кізяки,
Та й виграла, розторопи,
Експерсію до Європи!

Могли б за ті гроші взамін
Купити добра цілі копи —
Так вперся Гарасько — ні в тин:
Як виграв — катай до Європи!

Три тижні Гарасько й Оришка
В Європі качались, як діжка.
Нарешті, вернулись додому
Панами! У всьому новому!

В Оришки такі черевички —
Сусідки здуріли з незвички—
І, з хворої голови,
Звертались до неї на «ви».

Прийшли до Гараська сусіди,
Ховаючи ледве заводи:
— Добридень, сусіде Кізяче,
Бур'ян ваш за вами аж плаче!
А що там в Парижі, в Берліні,
Що доброго діється нині?

— Та що там! Були ми в Парижі,
Дівки там фарбовані, рижі,
Діди наживають там грижі—
Вино їм випалює крижі...

— А як там в Берліні?
— Берлін, як Берлін,
Як стояв, так стоїть. Все без змін.

Тут в розмову вмішалась Оришка,
Що досі сиділа, як мишка:
— Неправда! Змінився Берлін:
Спіднички там вище колін,
То й я одяглась, як берлінка—

Ось гляньте мені на колінка!

Тепер я вдягаюсь по моді!
— Опудалом будеш в городі, —
Озався її чоловік
(Він до компліментів не звик)

— Ну що ж, як махнули в Італію,
Зустріли там спритну каналію,
Що викрала гроші з кишені —
З тих пір ми їх носимо в жмені.

Не дуже приємно в Варшаві:
Там руки в паненок шершаві.
Цвітуть едельвейси в Женеві,
Як кручені пейси рожеві.

Хлопчина озався несміло:
— Хіба едельвейси не білі?
Гарасько на те: — Не мели!
А ти його бачив коли?!

Розмови точились до ночі—
Сусіди послухать охочі...

Нарешті сказала Оришка:
— Набачились світу — і кришка!
Вернулись ми — хата як хата,
Хоч від бур'янів волохата.
Для нас бур'янці наші рідні,
Без них ми і жити не згідні.

Бували в Берліні й Парижі,
Дивились на всі дивовижі,
На всякі сади і садочки,
На замки, замки і замочки...

Які б не були ті будови,
Та в нас речі вдома чудові —

Ні в Римі, Парижі, Берліні,
У жодній на світі країні
Ніхто і ніколи не стрів
Таких, як у нас, бур'янів.

Дорогий Читачу!
Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних
і близьких на будь-яку оказію.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас
цілий рік. **Адже це 12 подарунків на рік!**
12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора
Раїси Галешко сьогодні, **(905 891-0707)**, і я швидко, по телефону,
виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name

Address

City

Province/State

Zip

Додаю ☐ \$38 на рік (12 чисел), ☐ \$20 на півроку

Всесміх, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada
Tel. 905 891-0707 bcecmix@sympatico.ca

Все можуть королі!...

Вдячність

Після тяжкої аварії чоловік потрапив у лікарню на кілька місяців. Жінка не відходила від його ліжка. Він то приходив до тям, то знов впадав у кому.

Коли до нього повернулась свідомість, він зробив їй рукою знак, що хоче щось сказати.

Жінка нахилилась до нього й почула: "Знаєш, про що я думаю? Ти є завжди поруч, що б зі мною не трапилось. Коли мене звільнили з роботи, ти була зі мною. Коли мій бізнес провалився, ти була поруч. Коли у мене стався серцевий удар, ти не відходила від мене. І от тепер, коли моє життя на волосині, ти не залишаєш мене ні на хвилину..."

Жінка ніжно взяла його за руку:

— Не хвилюйся, я ніколи тебе не залишу. Я люблю тебе.

Чоловік поволі витягнув свою руку і сказав:

— Знаєш, що я думаю? Я думаю, що ти приносиш мені нещастя.

Всі жарти гарні, крім нудних.

Подружжя жили разом вже двадцять років. Якось вони працювали у дворі — він чистив барбікю, вона, зігнувшись удвоє, полола грядку.

Чоловік подивився на жінку і сказав:

— Твоя задниця така широка, як ця піч.

Вона зробила вигляд, що не почула.

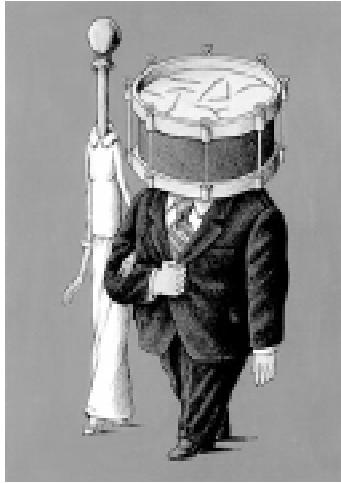
Чоловік взяв метра, зміряв барбікю-піч, а тоді почав міряти жінчин задок.

— Це справді таке широке, як піч!

Вона знов нічого не відповіла...

Вночі у ліжку чоловік грайливо притулювся до жінки, відчувачи потяг. Вона спокійно відповіла:

— Може ти собі думаєш, що я знов стану розпалювати твою піч, щоб вона пустила лише трохи диму?

НА ПІДТОРУ "ВСЕСМІХУ"

Читачі продовжують присилати допомогу на покриття поїздки редактора "Всесміху" спостерігачем на вибори Президента України. Щира усім подяка!

- \$200 Лозова Людмила, Нью-Йорк
- \$100 Звонок Стефанія, Монреаль
- Демчук Володимир, Північна Кароліна
- \$62 Богун Іван, Торонто
- Злочевська Анна, Норт Порт, Флорида
- \$60 Лиско Володар і Марта, Александрія, Вірдж
- \$50 Пасічник Богдан, Гамільтон, Онтаріо
- пп. Кунаш, Оро Валей, Арізона
- \$45 Суховерський Микола, Едмонтон
- \$35 Гайові, Федір і Маруся, Веніс, Флорида
- \$25 Романюк Михайло, Вінніпег
- Дейнега Ніна, Кінгстон, Онтаріо
- \$24 Сербин Іван, Монреаль
- \$22 пп. Шаповал, Mascouche, QC
- Вакулін Микола, Св. Леонард, Квебек
- пп. Горуняк, Йорк, Онтаріо
- Ференцій Анна, Міссіссага, Онтаріо
- \$20 Глоба Борис, Вінчестер, Вірджінія
- Веселенак Ніна, Лейбридж, Альберта
- \$12 Качка Леся, Торонто
- пп. Сісінські, Вінніпег
- Роговський Крпю, Міссіссага, Онтаріо
- Булєма Богдан, Торонто
- Вараниця Володимир, Сідней, Нова Скотія
- Мельник Микола, Торонто
- Кубас Надя, Мейпл Ридж, Брит. Колумбія
- Гнатюк О., Монреаль
- Мельничук Едвард, Крайфорд, Нью-Джерсі
- \$10 Мартин Н., Монреаль
- Коваль Володимир, Варрен, Мічіган
- Сверіда Ярослав, Піт Медов, Брит. Колум.
- \$7 Давидович Текля, Етобіко, Онтаріо
- \$2 Сайко Михайло, Лашін, Квебек
- Луценко Павло, Моррісвіл, Пенсильванія
- Хоменко Ніна, Моррісвіл, Пенсильванія
- Бойко Теодор, Пентіктон, Брит. Колумбія

Приходить бабуся до Великодньої сповіді і питає:

— Добрий отче, скажіть правду, чи то гріх оглядати своє голе тіло в люстрі?

Панотець глипнув на старушку і каже:

— Для вас то вже не гріх, а добра покута.

У шлюбі дві справи важливі — навчитися давати і приймати.

Чоловікові треба навчитись давати, а жінка свою справу і так знає.

Чоловікам живеться набагато краще, ніж жінкам: По-перше, вони пізніше одружуються, по-друге, раніше помирають.

ДЛЯ ТИХ, ХТО НЕ ВІРІТЬ У ЛІТАЮЧІ ТАРІЛКИ
(Див. також "Королівське весілля" на задній сторінці)

Погляньте на адресну наліпку.

Чи не пора відновити передплату?

If not delivered please return to: Bcecmix, 1063 Orchard Rd., Mississauga, Ontario, L5E 2N7 Canada

Очима Івана Яціва

**НАЙКРАЩА ПОРА ДЛЯ ШЛЮБУ:
ВЕСІЛЛЯ, МЕДОВИЙ МІСЯЦЬ,
ПЕНСІЯ І СТАРЕЧИЙ ДІМ В ОДИН ЧАС.**

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publication Assistance Program toward our mailing costs. PAP №009942. Canada Post Agreement №40013958